

FEM ART 06

DEL 25 DE MAIG AL 10 DE JUNY DE 2006

la casa FEM ART 06

12a MOSTRA D'ART DE DONES

del 25 de maig al 10 de juny del 2006

Organitzada per:

Ca la Dona

C/ Casp, 38, principal

08010 Bracelona

Tel.: (0034) 934 127 161

Fax: (0034) 934 123 996

caladona@caladona.org

www.caladona.org/femart

Amb la col·laboració de:

Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison

Espai E^{ART} Experimentem en l'art

KBB, Kùltur Büro Barcelona

La Interior Bodega

Metrònom, Fundació Rafael Tous d'Art Contemporani

MX Espai 1010

Pròleg

Galeria Safia

Amb el suport de:

Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona

ICD Institut Català de les Dones

Secretaria General de Joventut de la Generalitat de Catalunya

Curadoria i coordinació de la Mostra: **Marta Darder**

Coordinació de la Mostra: **Dolores Pulido León**

Coordinació tècnica: **Betlem Cañizar Bel i Marta Farrés**

Edició del catàleg: **Ca la Dona**

Coordinació del catàleg: **Marta Darder**

Disseny gràfic del catàleg: **Natàlia Arranz**

Impressió: **El Tinter SAL** (empresa certificada ISO 14001 i EMAS)

Agraïm a totes les persones i artistes la seva participació en aquesta dotzena Mostra,

i la col·laboració de:

Nora Ancarola, Conxa Antonio, Pilar Aymerich, Josep Assunción,

Eugènia Balcells, Isabel Banal, Assumpte Bassas, Sandra Bestraten,

Anna Bofill, Mireia Bofill Abelló, Pilar Cano, Montse Cervera,

Adriana Ciocoletto, Mari Chordà, José Antonio Delgado,

Lola Donaire, Natàlia Foguet, Marta Fontseca, Àngels Garcia,

Mireia Gascón, Gemma Guasch, Àngels Grasses, Cinta Montagut,

Zaida Muixí, Carolina Olivares, Elsa Plaza, Teresa Sala, Teresa Sanz,

Manuel Segade, Isabel Segura, Soledad Sevilla, Segismund Vajay,

Pilar Villuendas, Montse Vives, Marga Ximénez.

Dipòsit legal: B-?????-2006

Presentació_4.

Maribel Oldigs_7. Dolores Romero_8. Catarina Araújo_9. Kerstin Vegelahn_10. Claudia Martínez_11.

Carmen de la Calzada_12. Mª Victoria Maluf_13. Mª José Carneros_14. Ester Xargay_15. Mireia Cusó_16.

Yeun Hee, Kim_17. Núria Rion_18. Soledad Arias_19. Núria Güell_20. Eulàlia Naveira_21. Elena Montull_22.

Matilde Cortés_23. Judit Cunillera_24. Mariana Zamarbide_25. Rose Kowalski_26. Sofia Zigogianni_27.

Esmeralda Fernández_28. Julia Fossi_29. Goya Gutiérrez_30. Raquel Friera_31. Begoña Montalbán_32.

Guida Ribé_33. Patricia Bobillo_34. Rosa Curto_35. Eva Pérez_36. Charo Virgil_37. Teresa Sanz_38.

Lutxana art_39. Miryam Costa_40. Mònica Porta_41. Ana Gil_42. Mireia C. Saladrigues_43.

Carolina Coppens_44. Elisenda Castells_45. Verónica Aguilera_46. Laura García / Eliana Solsona_47.

María Romero_48. Britta Eppinger_49. The Home Security Devices_50. Eva Roldán_51. Amy Harrison_52.

Gema Pinedo_53. Ana Beltrá_54. Ana Medeira_55.

extra FEM ART

Anna Bofill_57. Violant Porcel_58. Maïs_59. Lola Donaire_60. Marina Ramoneda_61. Marta Pol_62.

Marga Ximénez_63. Tony Azorín_64. Ana De Matos_65. Lynette Hunter_66. Ilya Noé_67. Mónica Cateberg_68.

Nora Ancarola_69. Elbotonrojo_70. Ana Torres_71. Experimentem amb l'art_72. Marta Espinach_73.

Roser Miracle_74. Begoña Egurbide_75.

La casa com a espai sexual i polític: *Domestics*, de Catherine Opie

Pilar Bonet_76.

Las casas del miedo y las casas de lo maravilloso en las pinturas de Remedios Varo

Mª José González Madrid_77.

Currículums_78.

Espais_96.

presentació

En la present edició de la Mostra d'Art de Dones, FEM ART, tenim molt a celebrar: 12 anys de Mostra, 16 anys de Ca la Dona, 30 de feminisme a Catalunya.

La Mostra es consolida cada any com un espai d'interrelació de dones, de dones artistes i de feminismes. Un indret des del qual volem afavorir la visibilitat de la diversitat de dones artistes que creen llenguatges nous que ens ajuden a repensar-nos, a dotar-nos de noves idees i, en definitiva, a transitar aquest camí feminista pel qual moltes de nosaltres hem optat.

Des de la referència d'aquest espai de dones, i com a premisses inicials que regeixen aquesta proposta en continu estat d'evolució:

- és un treball en procés d'expansió que el que desitja en primer lloc –i com a premissa de treball des de l'art contemporani– és afavorir l'ambient i el context idonis per tal que les dones puguin mostrar el seu treball des de múltiples perspectives, on la diversitat de tendències en sigui la riquesa principal
- el treball des del fet col·lectiu, l'intercanvi i la comunicació com a eines bàsiques per construir una mostra plural, mirall de les múltiples realitats que conviuen
- des del dubte, des del buit, buscant nous llenguatges i noves formes de crear, de comissariar, de coordinar, d'exposar
- buscar i afavorir el context propici per tal de poder actuar des d'un pensament i des d'emocions el màxim de lliures possible.

A Ca la Dona hem viscut un procés de creixement de grups, de sòcies i d'activitats que ens ha fet plantejar-nos la recerca d'un espai nou. I aquest espai cada cop té més forma i està més a prop. Aquesta obsessió ens ha proporcionat el tema de la Mostra d'aquest any: La casa.

Entenem la casa en un sentit ampli i divers, on la semàntica del terme és més oberta que la immediata imatge d'un edifici. La casa com a espais interiors, com a espais per a dones, com a construcció física o mental,... com a estructura abstracta o un nou llenguatge, com a construcció de lloc o no-lloc, en sentit abstracte i concret, tot allò que per a cada una pugui incloure's dintre d'aquest terme i concepte.

Enguany, a la Mostra es trobarà l'obra de més de quaranta artistes seleccionades de les més de cent que es van presentar a la convocatòria. Com cada any i reforçant i potenciant els espais de dones a la ciutat, les podrem veure a Ca la Dona, al Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison i a la Llibreria Pròleg.

Com a novetat en aquesta edició hem creat **extra FEM ART**. La voluntat de créixer en l'acció, l'intercanvi d'experiències, la creació i la participació ens han conduït a trobar noves complicitats i a expandir la Mostra a altres espais d'art de la ciutat. Espais compromesos que aposten per potenciar dones artistes. És en aquest marc on s'exposarà part de l'obra de dones artistes que també tenen un recorregut i un reconeixement en el món de l'art.

A més de les exposicions, seguim proposant activitats paral·leles per tal d'aprofundir en el diàleg i la difusió. Així, per exemple, podrem assistir a taules rodones, conferències, cursos, xerrades sobre el tema de la casa. Igualment, coincidint amb les Jornades dels 30 anys de feminisme a Catalunya, que tindran lloc els propers 2, 3 i 4 de juny, la Mostra ha volgut fer sentir les veus d'algunes artistes que als anys 70 ja mostraven la seva obra.

Amb l'ampliació de la Mostra s'aconsegueix donar més visibilitat al treball de les dones artistes, es provoca més debat sobre art, dona i esfera pública i s'incideix així, de forma més contundent a canviar el sistema establert que oprimeix la llibertat de les dones. La Mostra vol incidir en el desig de moltes dones de construir un món on la cura dels altres, el respecte mutu, la convivència de la diferència en siguin font i riquesa per a la millora col·lectiva.

Per acabar, volem agrair a totes les persones que han fet possible la 12a Mostra d'Art de Dones, FEM ART 06, el seu ajut incondicional esperant que en les següents seguim treballant amb tant entusiasme, ja que sense la participació aquest esdeveniment no seria possible.

Maribel Oldigs “exit”, proceso de divorcio
Dolores Romero Aquí
Catarina Araújo As mulheres da casa
Kerstin Vegelah Desde adentro
Claudia Martínez Red
Carmen de la Calzada La llum de la penombra
Mª Victoria Maluf Construyendo
Mª José Carneros Dona: Dels Espais i els Objectes
Ester Xargay sosTres
Mireia Cusó Espiell
Yeun Hee, Kim Barseroba
Núria Rion Aixetes
Soledad Arias Mentiras blancas
Núria Güell Intro VII. Espai per habitar
Eulàlia Neveira 14600
Elena Montull La siesta
Matilde Cortés Primera escenografia
Judit Cunillera 7.650
Mariana Zamarbide Fósforos de cocina
Rose Kowalski El cor de l'escala / L'últim castell
Sofia Zigogianni Fem...
Esmeralda Fernández La Sagrada Familia
Julia Fossi L'homenatge
Goya Gutiérrez Cada mujer lleva dentro su casa
Raquel Frieria Habitación con vistas
Begoña Montalbán VOCES en OFF
Guida Ribé El meu lloc en el món
Patricia Bobillo La casa a Les Corts
Rosa Curto Llençol
Eva Pérez Objet Trouvé
Charo Virgil Sense títol
Teresa Sanz Absències
Lutxana + art Cases encantades d'art
Miryam Costa Ramona
Mònica Porta Casa lista para llevar
Ana Gil Residuos
Mireia C. Saladrígues Allò que fa que una casa sigui casa
Carolina Coppens Casa nómada · equipaje · recuerdo
Elisenda Castells Finestra enfora
Verónica Aguilera Absorbe-Oscuridad
Laura García / Eliana Solsona Para entrar a vivir
María Romero Casobre
Britta Eppinger Sense títol
The Home Security Devices Security Blanket
Eva Roldán Momento té
Amy Harrison There there
Gemma Pinedo Crisálida
Ana Beltrá Pequeñas fantasías de lo habitado
Ana Medeira Domesticando

Maribel Oldigs “exit”, proceso de divorcio

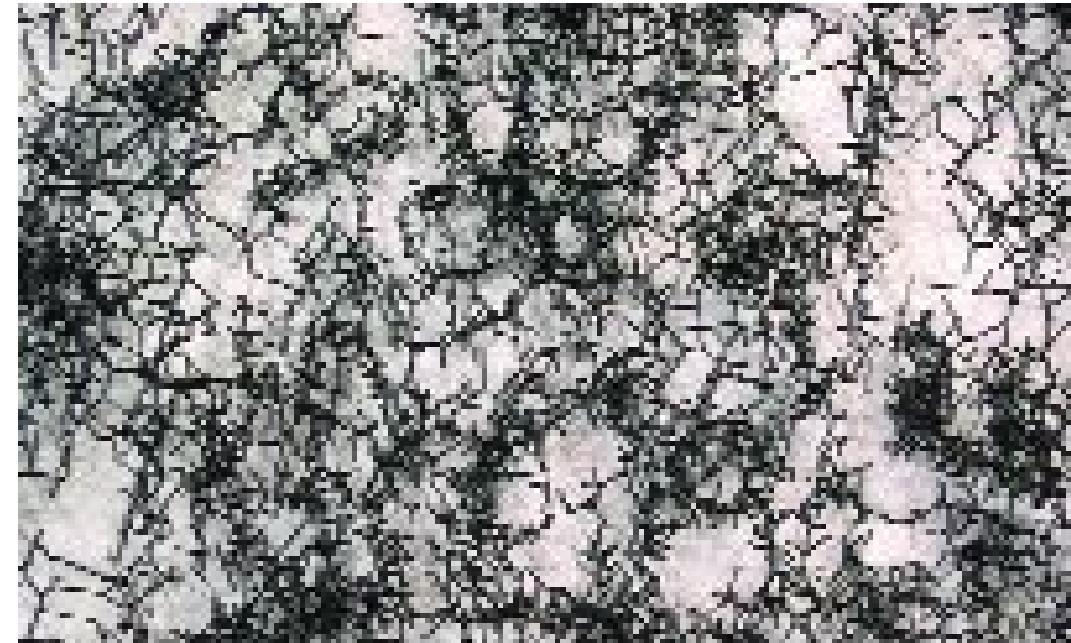

Dolores Romero Aquí

Catarina Araújo As mulheres da casa

Carmen de la Calzada La llum de la penombra

Mª Victoria Maluf Construyendo

Ester Xargay sosTres

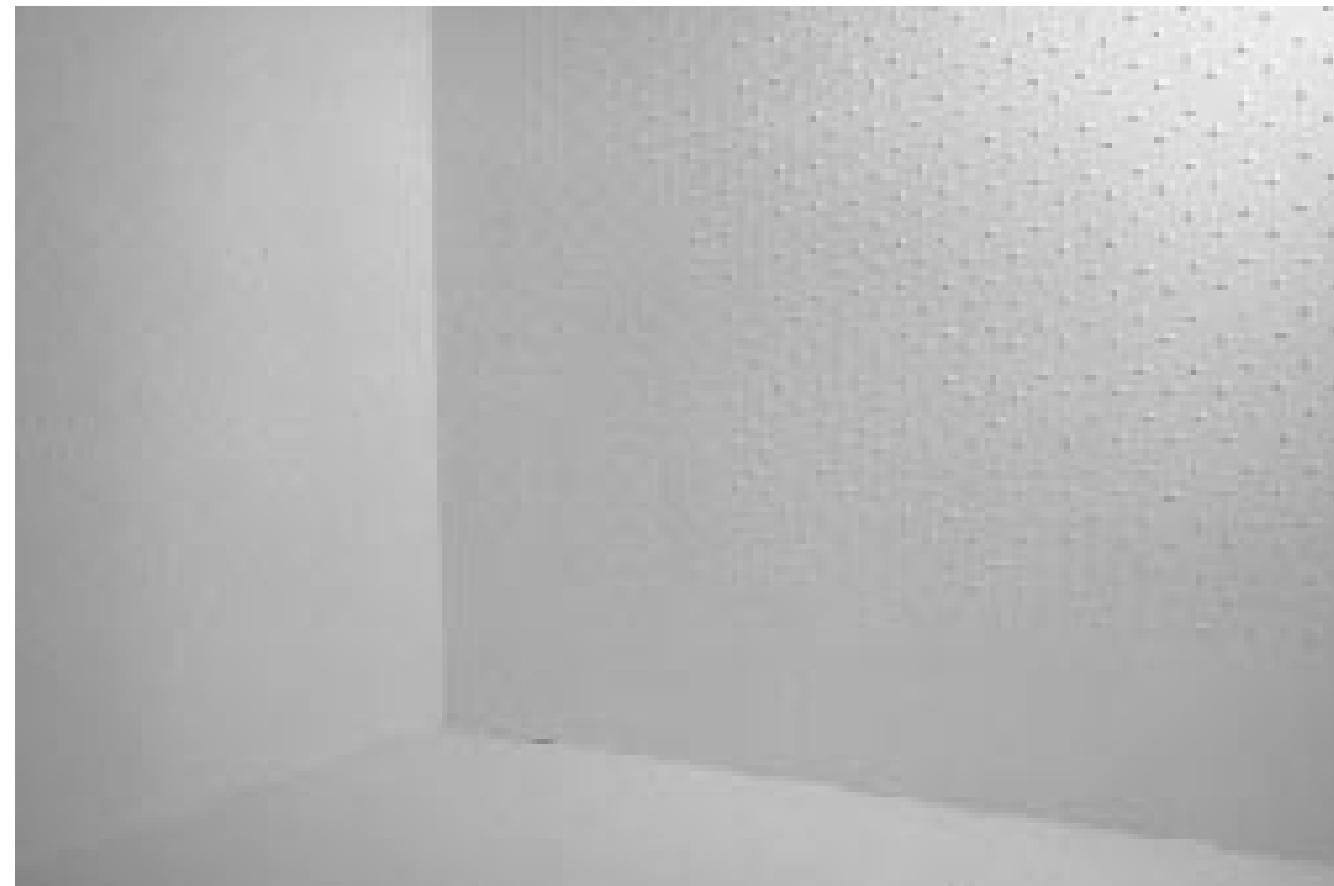
Mireia Cusó Espiell

Yeun Hee, Kim Barseroba

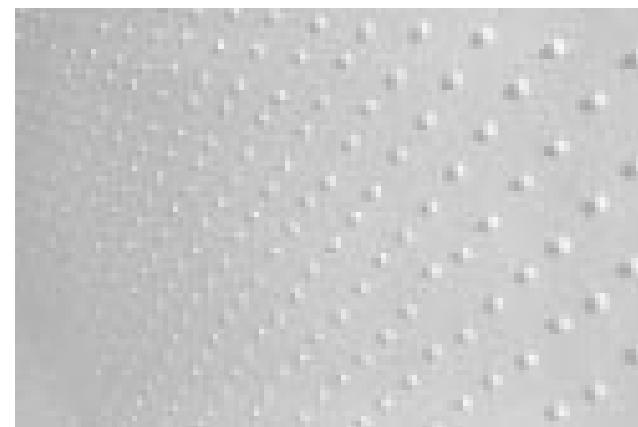

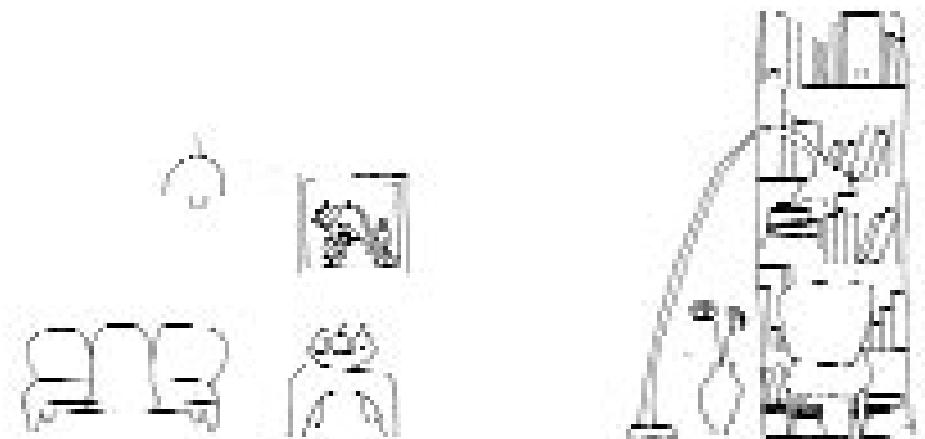
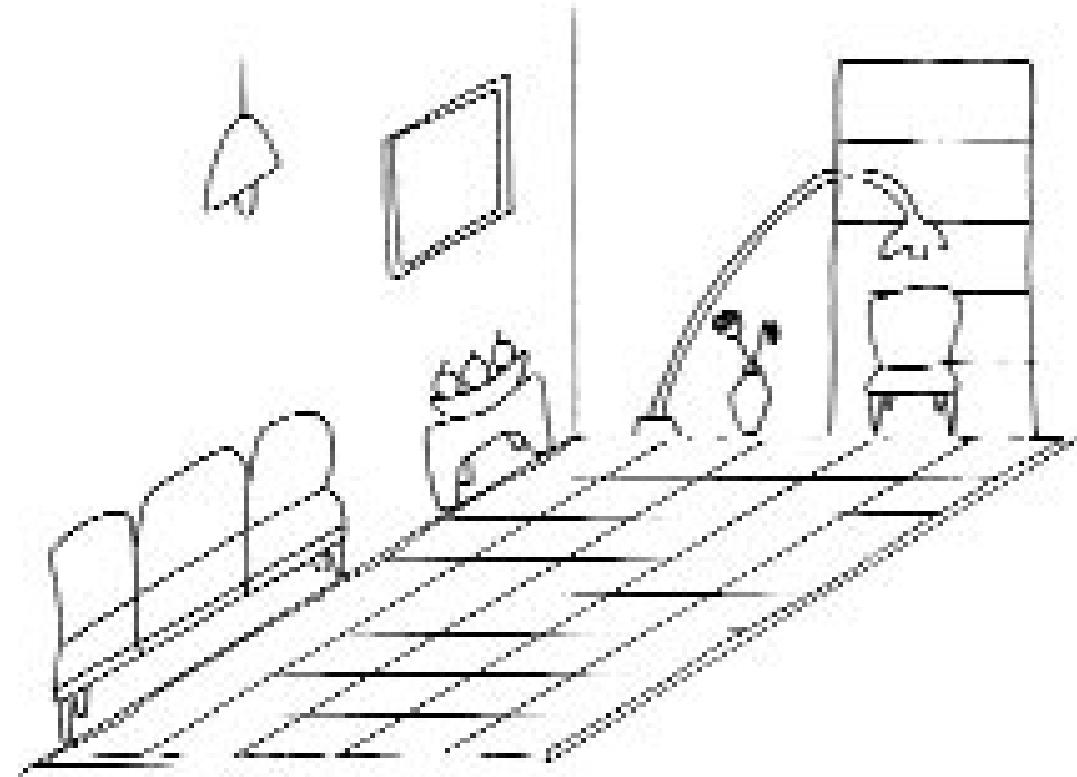

Núria Rion Aixetes

Soledad Arias Mentiras blancas

Rose Kowalski

El cor de l'escala
L'últim castell

A El cor de l'escala, Teresina, la portera de noranta anys, és la nostra amfitriona d'una casa a Poble Sec, Barcelona.

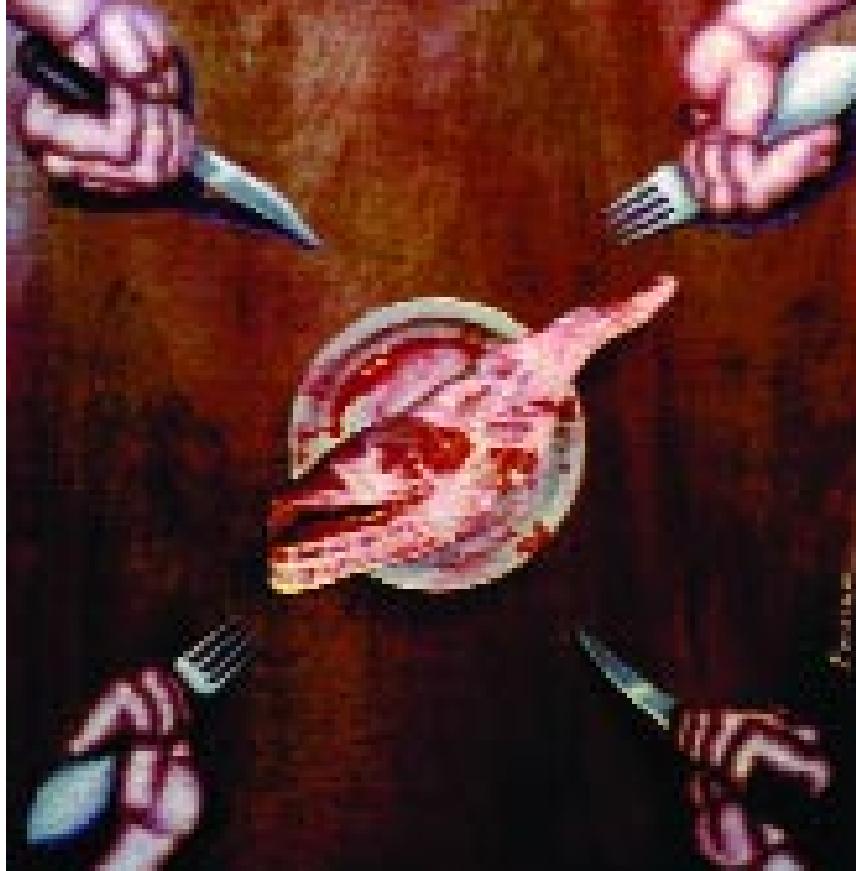

L'últim castell retrata un poble de masies enormes i aïllades, on les mateixes famílies han viscut des de fa més de cinc-cents anys.

Sofia Zigogianni Fem...

ÍNDICE

Cada mujer lleva dentro su casa
su horno, su jardín, su chimenea:

- Hogaza tierna de espuma.
- Raíces oscuras de los bosques.
- Mil ojos de Argos.
- Hidra insaciable.
- Brillo de estrellas en el Neva.
- Lecho de sábanas terrosas.
- La casa como un corpiño en la cabeza.

Y brotan... brotan... sus raíces
chimenea hacia el cielo,
hacia el mar, bajo tierra:

Cabeza, sábanas, estrellas,
Hidra, Argos, bosques, espuma.

Su casa ilimitada no pudo contenerse en ellas.

Raquel Frieria Habitación con vistas

"Un yo que se ha perdido o que está en peligro de perderse".

Ellas dejaron sus vidas, pero nos dejaron también sus palabras, nos hablan con diferentes voces desde sus espacios de silencio, espacios donde se interrumpió el diálogo y se abrió la puerta a su experiencia solitaria.

Alejandra Pizarnik. "Cuando a la casa del lenguaje se le vuela el tejado y las palabras no quarecen, yo hablo."

Karolina Günderrode. "La melancolía nace exclusivamente de esta fuente del deseo de vivir que luego no puede derramar sus aguas en parte alguna..."

Anne Sexton. "Y porqué hablaba como si el silencio fuera un muro y las palabras colores destinados a cubrirlos..."

"Aquí (...) en la habitación de mi vida/los objetos siguen cambiando... Ceniceros para recoger las lágrimas..."

Antonia Pozzi. "Para mirarme para mirarme bien de cerca, para ver cómo está hecha esta cosa curiosa que soy yo (...) Me refugio... tras una puerta impenetrable..."

Sylvia Plath. "... Hermanas, vuestra canción / lleva una carga insoportable / para el oído cansado de escuchar..."

Florbelá Espanca. "... ¿Qué nos importa el mundo y sus asuntos?"

Marina Tsvietáeva, "Todo lo acepto, soy hoja en blanco..."

Sara Teasdale. "Era yo misma que cantaba en mí..."

Patricia Bobillo La Casa a Les Corts

Rosa Curto Llençol

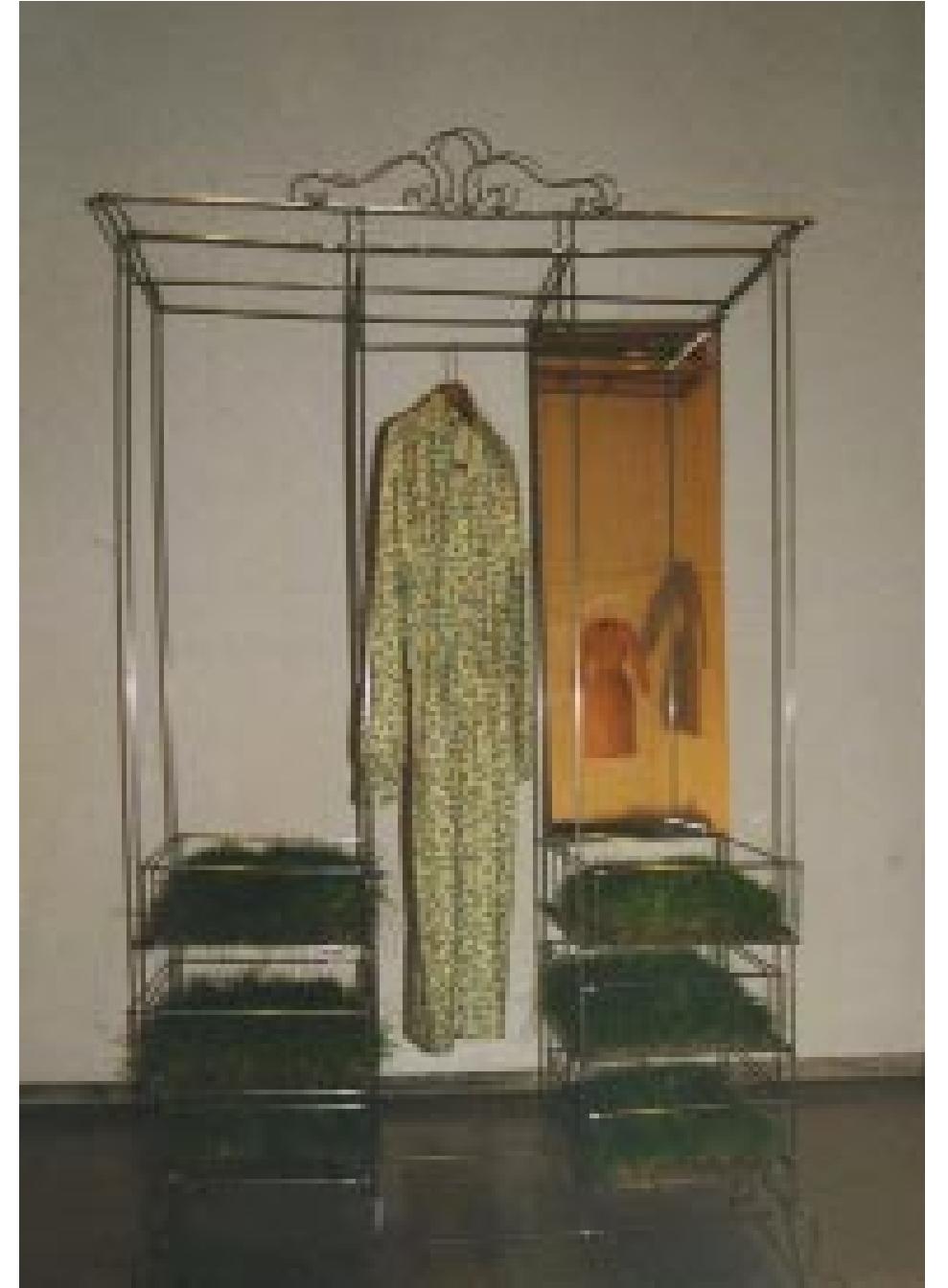
el llençol ens ha arrencat del somni...
i les flors s'han pansit

Eva Pérez *Objet Trouvé*

Charo Virgil *Sense títol*

Miryam Costa Ramona

Mònica Porta Casa lista para llevar

No sé por qué pero últimamente no hago más que cambiar de casa. Ésta me la podré llevar puesta. O si no no sé qué voy a hacer. Mientras, ique alguien me guarde mis cosas!

Allò que fa que una casa sigui casa

Amb el Piparkakku Project, s'estableix un intercanvi de receptes de pastisseria amb les dones de l'arxipèlag.

Jo recopilava receptes casolanes que tradicionalment s'han transmès de mare a filla al llarg de les dècades.

Elles estaven interessades en els dolços que vaig aprendre a preparar a la pastisseria dels meus pares.

Armi, Tèpa i Nosa (àvia, filla i néta) varen ensenyar-me com elaborar *mallaslimppu*¹, *mammi*² i *piparkakku*³. Feia dos anys que elles no s'havien trobat per fer dolços.

- 1 pa negre amb malta
- 2 dolç tradicional de Pasqua elaborat amb la cocció durant 5 hores de 4 grans diferents
- 3 galeta tradicional de Nadal feta amb farina, mantega, xarop i espècies

Fer una nova Piparkakku és bàsicament estar-se a casa de l'Armi. I passar-hi estones. I xerrar. I fer revisió del passat. I fer revisió dels projectes per al futur. Fer una nova Piparkakku és com fer una nova casa des d'una casa que, qui sap...

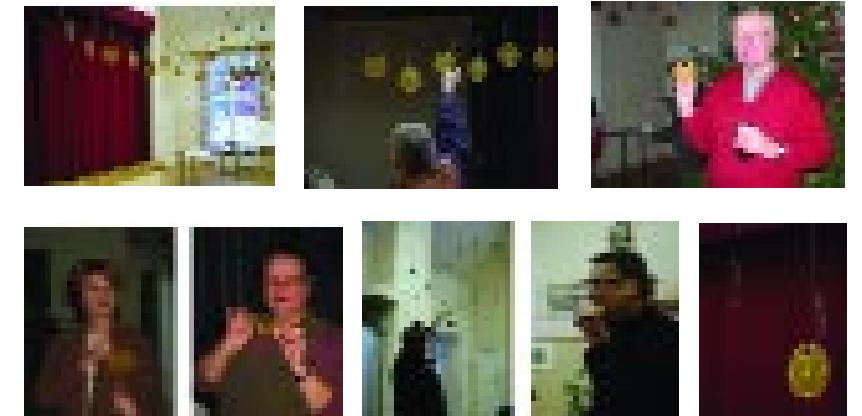
Nosa, tan sols espero que no deixis de recordar com la teva àvia, la Tèpa, feia *mallaslimppu* o *piparkakku*.

Després d'uns mesos de conèixer amb les famílies de l'arxipèlag i de conèixer millor els seus costums, vaig oferir a la comunitat una nova Piparkakku, barreja de receptes fineses i del bagatge de pastisseria.

Al mateix temps, volia fer reflexionar sobre els efectes que té un dolç en el nostre organisme.

Per a tal propòsit, les noves Piparkakku penjaven dels *ryöstökoukku*, uns dobles hams que funcionen de forma molt semblant a una trampa. S'usen per al *Made*, però cada cop és menor el nombre de pescadors i de fills de pescadors que saben com manipular-los.

Un dolç és recomanable en situacions d'alt desgast energètic, però si és elaborat amb sucre refinat provoca estats d'hiperactivitat i addicció.

Carolina Coppens Casa nómada · equipaje · recuerdo

En la casa tradicional japonesa el *toko no ma* es un nicho o recinto rectangular enclavado en la pared de la habitación principal, es un lugar de privilegio reservado para aquellos objetos especiales de los que queremos resaltar la belleza o el rango. Para aquellos que somos nómadas la importancia del espacio físico de "la casa" adquiere una dimensión macro, el territorio, y la proyección de ambos espacios se conjuga en el espacio físico del cuerpo propio. Esa "casa" es ahora nuestro propio cuerpo ya que constituye el espacio delimitado (el único que realmente poseemos). En el equipaje llevamos innumerables objetos que nos sirven a modo de amuleto o fetiche, como un consuelo o un referente simbólico de pertenencia. Esos objetos adquieren categoría y rango suficientes como para merecer estar en el *Toko no ma*, con la salvedad de que un nómada no tiene un espacio fijo, una casa estable.

He creado una serie de *Toko no ma/s* móviles que se adaptan a mi nomadismo, objetos que pueden trasladarse dentro de su propio "espacio seguro", de su propia casa. Junto con los *Toko no ma/s* se exponen una serie de imágenes fotográficas. El espacio propio está simbolizado en esos objetos que son susceptibles de trasladarse conmigo.

Elisenda Castells Finestra enfora

__ El proyecto quiso, mediante la venta ambulante de estas asombrosas y novedosas bombillas, llevar luz a las casas y hogares de todos aquellos que con una pequeña aportación monetaria las comprarán. Mediante la descontextualización de un objeto tan común como lo es una bombilla, el Absorbe-Oscuridad pretende, mediante una base teórica y poética, creíble o no, a juicio del consumidor, despertar los instintos de esperanza y felicidad del comprador. El producto adquiere su validez desde que el pasante decide comprar el producto y cree en sus cualidades, hasta que este cumple con su cometido, el de absorber la oscuridad del lugar o habitáculo donde ha sido colocado y así hacer partícipes a todos aquellos de su entorno de tal fantástico y revolucionario invento. La teoría se traduce a unos hechos reales, mas allá del significado mismo de la luz o de la oscuridad.

__“La electricidad solo se empleaba por entonces para iluminar las casas, ya que la potencia era mínima. Solo estaba autorizada una bombilla por casa, y aun así era muy tenue y pobre. En las casas que había dos bombillas, cuando se encendía una la otra se apagaba”.

La llegada de la electricidad a las casas supuso un gran avance, no solo tecnológico sino emocional, supuso el cambio de costumbres en la vida, en el día a día de las gentes de aquella época. Mediante la descontextualización de un objeto cotidiano: la bombilla, intentamos despojarnos de su funcionalidad y de sus tecnicismos, para ir más allá en su significado, creando un nuevo producto que además de iluminar nuestro hogar de una forma insólita (absorbiendo la oscuridad), nos aporta luz (esperanza, alegría...). Esta asombrosa bombilla es capaz de absorber la oscuridad y todos aquellos aspectos que con ella se relacionan.

Casa: (del latín *casa*, choza) f. Edificio para habitar. Piso o parte de una casa, en que vive un individuo o una familia...
Habitar: vivir, morar.
Morar: (del latín *morare*) habitar o residir habitualmente en un lugar.

En el mismísimo centro!!!

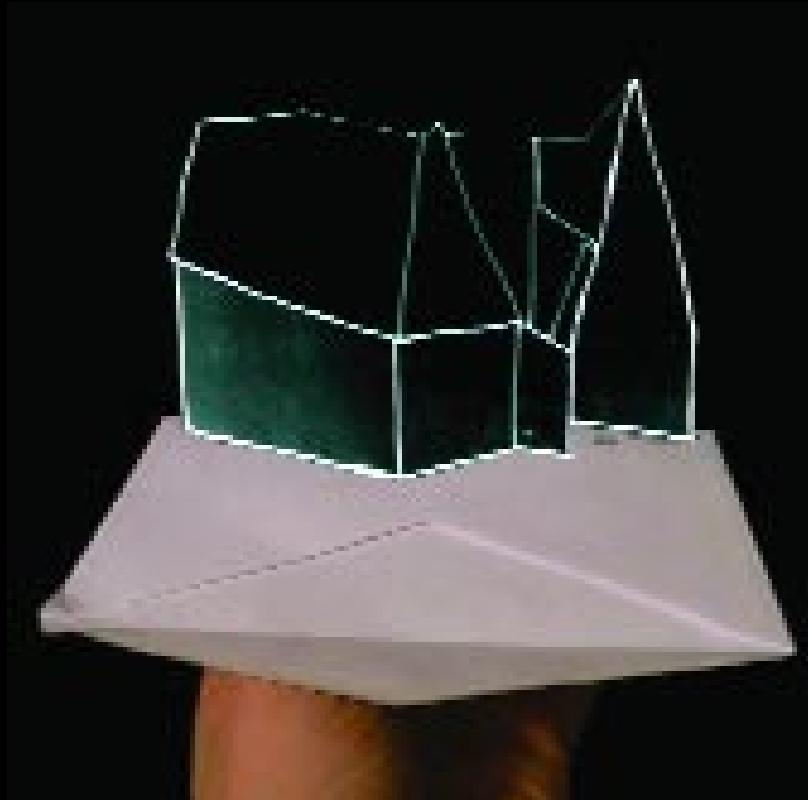
PERFECTO PARA SOLTEROS

REF. 666000

- PARRA baja de 100" x 200cm" 64 años.
- Tinte madera
- Inconveniente al estar en el jardín.
- ACABADOS DE ALUMINIO

¡IDEAL SOLTEROS!

LA INMOBILIARIA

The Home Security Devices (HSDs)

Torrey Cummings & Terry Berlier

Security Blanket

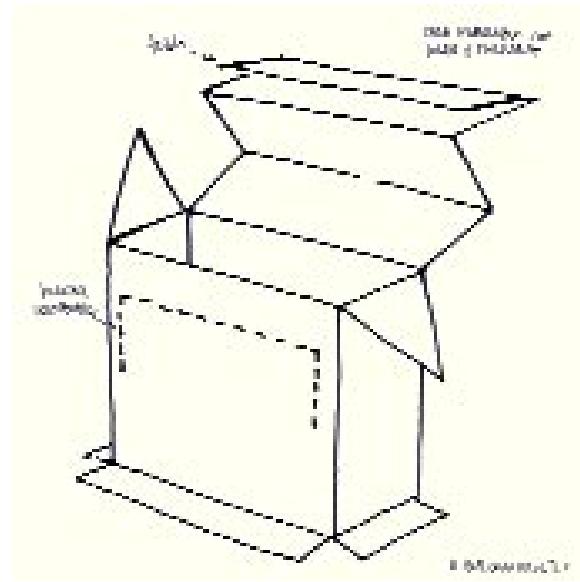
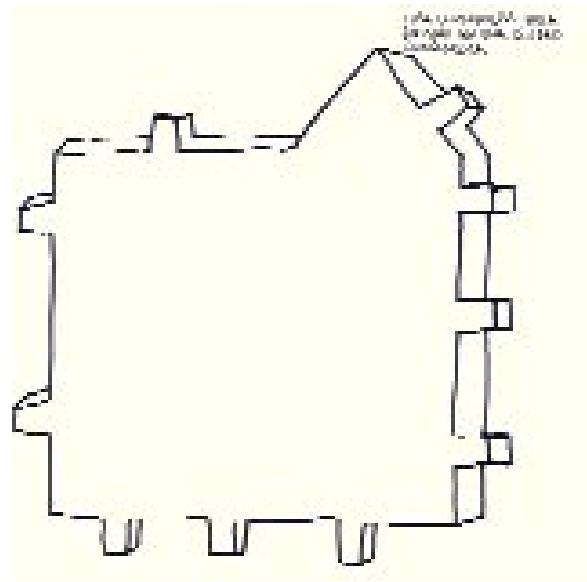
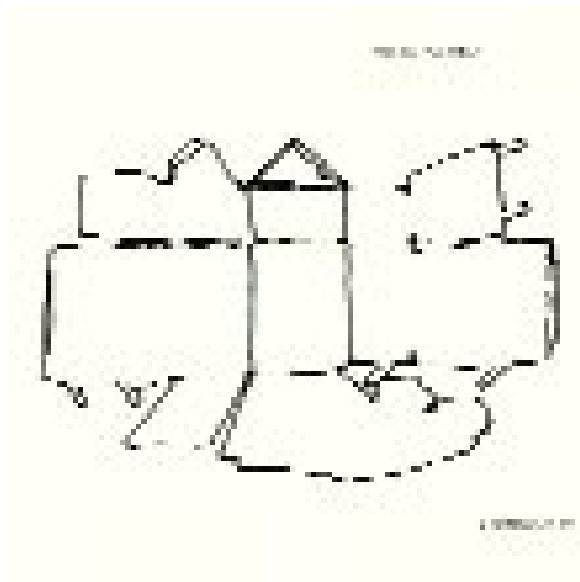
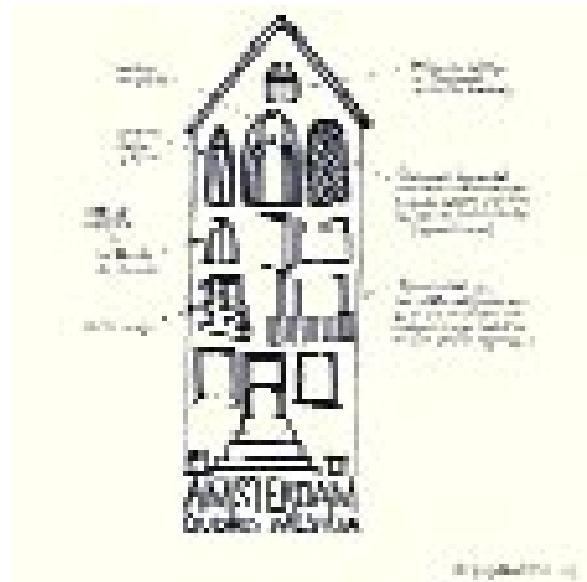

Eva Roldán Momento té

Amy Harrison There there

Gema Pinedo Crisálida

extra

Anna Bofill

Violant Porcel

Maïs

Lola Donaire

Marina Ramoneda

Marta Pol

Marga Ximénez

Tony Azorín

Ana De Matos

Lynette Hunter

Ilya Noé

Mónica Cateberg

Nora Ancarola

Elbotonrojo

Ana Torres

Experimentem amb l'art

Marta Espinach

Roser Miracle

Begoña Egurbide

Pilar Bonet

M^aJosé Gonzalez

Anna Bofill Esclat

Relacions espai temps: l'*Esclat* del *Walden-7*. Formes per viure, sentir i escoltar.

Violant Porcel

Maïs, espacios de luz y tinieblas

En Maïs siempre anida un sentimiento de lucha y desplazamiento que se contagia al espectador y lo propulsa adelante. Sus esculturas no son estáticas, sino que poseen una vibración constante, y constituye una de sus características más estimulantes el equilibrio que alcanza a través de los materiales duros, fríos, como el hierro y el metal, con otros que podríamos denominar "blandos", como el plástico, las telas, las resinas o el papel. En ella conviven entonces armónicamente la rigidez industrial con la palpitación de lo orgánico.

Y precisamente con esta dualidad traspasa de forma extraordinaria los efectos formales para instalarse en las emociones. Así, en su producción residen a la vez severidad y ternura, conflicto y sosiego, luz y tinieblas. Maïs es capaz de llegar a un estado de abstracción tal que revela los aspectos esenciales de vida y muerte insertos en cada acto que llevamos a cabo.

Lola Donaire

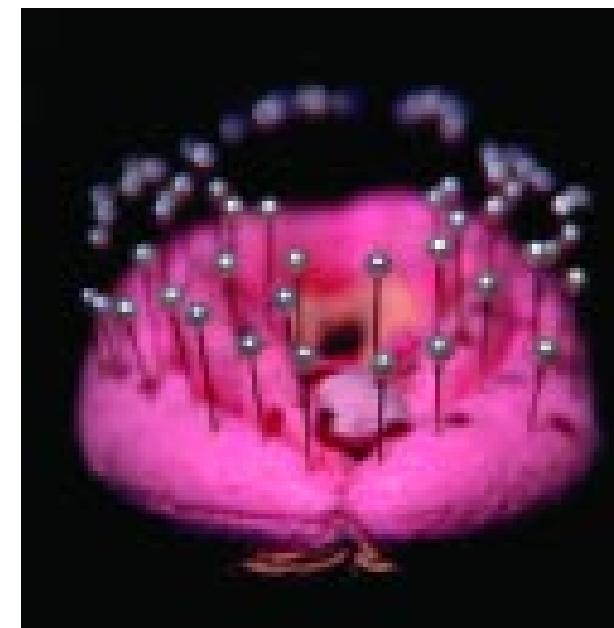
De contes i altres històries

La jove artista Marina Ramoneda connecta amb una tradició artística, i també recull una tradició familiar, que s'apropia del fil, l'agulla i els texits, així com dels símbols tradicionalment femenins. Desenvolupa els seus treballs mitjançant la interrelació de motivacions psíquiques, afectives, intel·lectuals i fonamentalment de l'experiència. Això contribueix a nodrir les obres d'una gran espontaneïtat, sense oblidar l'activitat reflexiva que les dota d'una forta dosi d'ironia. Es poden diferenciar temàtiques, si bé quasi totes les peces revelen uns mètodes i uns interessos comuns.

D'una banda, explora la pèrdua de la innocència implícita en els contes –contes desposseïts dels seus següents més profunds primer per autors com Perrault, els germans Grimm o Andersen i més tard banalitzats per firmes com Disney–. Les obres de l'artista reinterpreten de nou alguns personatges força coneguts. La Caputxeta Vermella no és només una nena valenta, la capa és més que un vestit reconfortant i esdevé un espai de dolor; la Wendy s'ha fet gran i ja no li interessa Peter Pan, l'infant que no vol créixer; a la Blancaneu, l'Alicia i la Ventafocs els han sortit agulles a la pell; i la núvia arrossega el pes dels coberts domèstics el dia del casament. Gran part d'aquestes obres tracten del desengany que es pateix durant l'adolescència quan es descobreix el que s'amaga sota constructes culturals destinats als infants, com el que contenen els contes infantils.

Altres tipus de treballs amb ninots fets de draps, alguns vestits i un sexe femení que es mostra com una joia, són símbols que representen diversos aspectes del gènere –la feminitat i el seu rol, i la sexualitat femenina–. En conjunt, en els processos de representació destaca l'ús de la repetició d'elements i un interès per l'acumulació d'aquests elements que reforça el sentit de les peces amb contundència i alhora amb subtilesa.

Marina Ramoneda El Ratoncito Feroz

Marga Ximénez: Acció *Llengua*

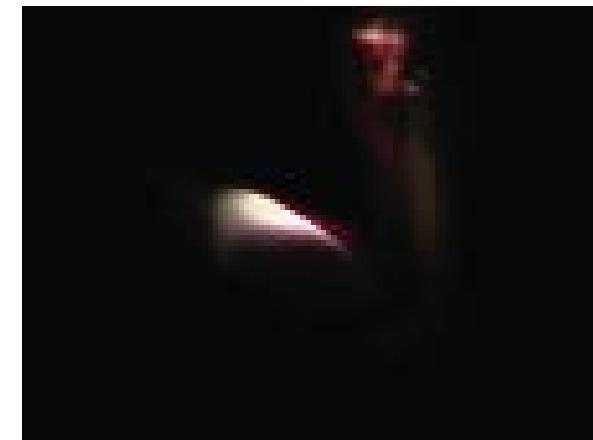
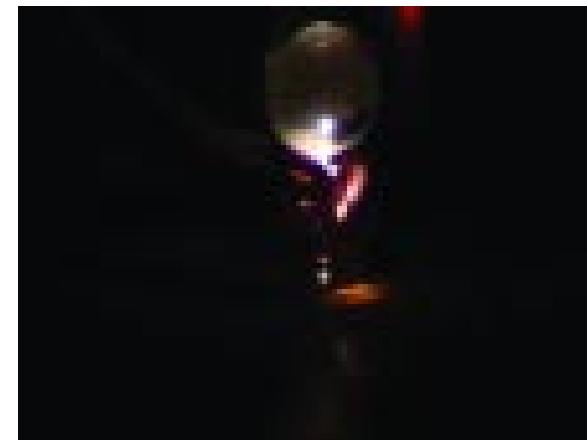
Escenificació del poema "*Perquè avui feia el seu ple...*" de M. Mercè Marçal

CASA/AMOR

Si l'art d'acció es caracteritza per defensar postulats estètics que tendeixen a la desmaterialització de l'art, Marga Ximénez a la presentació del poema "*Perquè avui feia el seu ple...*" de M. Mercè Marçal rematerialitza el poema a través de l'acció artística. I ho fa, no només a partir de la seva presència física –entesa com a eix vertebrador de l'activitat artística– sinó, i de manera fonamental, mitjançant el flux emocional que es canalitza en les intencions dels gestos i del comportament, cerimònia regida per la carència i el ritme de la recitació de la poetessa amb veu en off.

Com si es tractés d'un ritual, Marga Ximénez, amb l'acció muda, va il·lustrant el vincle d'intimitat tan profund que estableix entre els conceptes casa i amor, els quals des d'antic s'han vinculat al món femení. La Marga ens proposa fer una lectura del poema des de la intimitat amorosa per expressar-lo a partir de materials de la seva quotidianitat creativa. És a dir, contar i transmutar el que va indicar M. Mercè Marçal verbalment sobre l'amor i la sexualitat amb la composició d'objectes/situacions mitjançant els materials que li són afins: el teixit, el pinzell, la ploma o el llibre. Per així poder, a través de la dinàmica de l'acció, posar de manifest el procés mental i emocional que l'ha conduït a donar forma a les paraules, on el simbolisme deixa de ser virtual –paraules que transiten en el món imaginari de cada lector– per ser existent. D'aquesta manera, al fer visible la identitat latent del símbol present a l'inconscient de l'artista, aquest va aflorant en un espai on succeeixen coses com una representació poètica del món i propicia que els elements vinculats a la creació femenina deixin de ser coses/objectes per esdevenir conceptes subversius en pro de la feminitat.

El que fa distinta l'aportació de Marga Ximénez no és la volguda recerca de l'originalitat sinó el fet de voler aprofundir en la matriu del poema "*Perquè avui feia el seu ple...*" de M. Mercè Marçal, poema entès com un passeig vers el que li és essencial per a l'existència. I a través de la sintaxi del text, de la presència, dels objectes, de la llum i del so, aconseguir compondre un entorn intel·ligent i sensitiu que li possibiliti transmutar la virtualitat impresa al paper en una realitat viscuda.

Desde el interior de la cocina un olor inconfundible y penetrante inunda el ambiente, unas lágrimas sin pena como decía Pablo Neruda en su “Oda a la cebolla” resbalan por las mejillas de quienes cortando este vegetal, provoca lo inevitable, llorar.

Cuántas veces lloramos en nuestra vida, y guardamos en ese llanto la comprensión de lo inexplicable.

Estas lágrimas sin pena son las redentoras de muchas de nuestras actuaciones, tanto en las ocasiones directas como en las indirectas. Todos hemos hecho llorar a alguien alguna vez, y nosotros mismos nos hemos consolado pensando y, cómo no, aceptando la sabiduría popular que ha pesado durante generaciones:

—Bueno, bueno, ¡que no es para tanto! Ya sabes que... “Quien bien te quiere te hará llorar”.

Semejante estupidez no podemos aceptarla, y por eso propongo que estas lágrimas sin pena nos lleven a reflexionar y perdonar a aquellos que nos hicieron llorar alguna vez.

La artista gallega Ana De Matos ocupará todas las salas de Metrònom con una serie de instalaciones que tratan sobre la situación de la mujer en el mundo actual: el modo en que viven sus vidas conforme a un relato impuesto. De Matos muestra cómo la narrativa de los cuentos, de la palabra sagrada en las religiones o la de las revistas del corazón crean historias arquetípicas, verdaderos mitos, que se convierten en las verdades con las que una mujer debe medirse en su vida cotidiana. La mujer, sea diosa, santa o princesa, está en un laberinto de representaciones que anula su existencia, que la convierte en algo que no es nada más que una apariencia.

La exposición es una sucesión de instalaciones audiovisuales que pretenden invertir la forma de mirar: provocar al espectador para que reflexione sobre sus ideas preconcebidas acerca de la identidad de la mujer, intercambiando a veces su posición por la suya. Desde las muñecas como modelos de representación a la santificación de Diana de Gales, pasando por la mística católica o la situación de la mujer en Oriente, Ana De Matos sostiene que las mujeres son cuerpos de fe: por un lado, necesitan que se crea en ellos para existir; y por otro, la misma creencia los obliga a ser de una forma que en ocasiones se vuelve trágica.

Ana De Matos
Cuerpos de fe

Detalle de la instalación de vídeo
'Modelo único' (2006).

Lynette Hunter

Inhabiting architextural space

For many women around the world, the enclosure of the house is both comforting and restrictive. Tied to the homeplace by tradition, by feeding and clothing the family, by want and desire, women have found creative and rewarding ways to inhabit home space. Ilya Noé's houses create environments for inhabitation, metaphors for making space. They grow from the ground, become tapestries materialized from outside the home, woven to build economic worlds of porous nature. They float lightly in an architextural imagination.

Noé's houses are built to live inside of, and when we do, our lives shift, move, release us from foundations in ways that are both unnerving and entrancing. The entrances lead us in and out simultaneously. Inside/outside is displaced, made temporary, time unbound. The houses themselves shift, move and release, and like other objects with no essential identity, cannot be rented or bought, but can and have been shared and borrowed.

The houses, like Noé, are often on the move, and have the ability to create communities from their material contexts: communities that aren't built on common ground but on the ground that comes into place when the houses are inhabited, become part of our skin, our second lung that provides a porous interface with the world: what human beings do out of need when living on the edge of/surviving with value.

Women have often been responsible for creating the environments for this kind of learning. Noé's houses make it possible to think this through, work on it, value it.

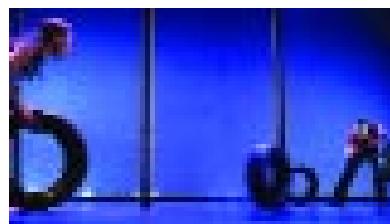
¿Seguimos siendo diosas?
¿Quién nos destronó?
¿Quién nos reconoce?
¿Ha sido una actitud interna?, fue un cambio de perspectiva en que surgió como Dios "El Guerrero", hoy es este el nuevo paradigma.
Es la Diosa que puede tener alas de mariposa, no para desterrar al guerrero sino para darse la mano y para que podamos disfrutar de la caricia del lavado de los pies, pero también del brillo portentoso del color de las alas.
En este cambio de paradigma invito a todos HOMBRES y MUJERES para que se acompañen.

Desarrollo de la acción

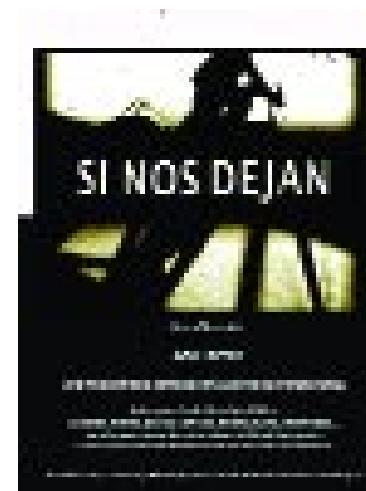
Entrará la Diosa acompañada por un súbdito, observará el espacio que la rodea y dos ayudantes desplegarán sus alas. Tomará asiento en su trono y su servidor lavará sus pies. La Diosa se levantará, para elegir entre el público a tres personas que sucesivamente se sentarán en el trono, se le lavarán los pies y cada participante volverá a su lugar y la Diosa se retira.
La música será un acompañamiento fundamental en todo momento...
Se irá filmando estas escenas y se proyectarán en forma simultánea en otro espacio de la galería.

Elbotonrojo

Ana Torres Si nos dejan

Una tragicomedia narrada por sus protagonistas

Si nos dejan es un documental de inmigrantes, hecho por inmigrantes, en Barcelona. Los diferentes personajes nos sumergen en sus búsquedas desde el momento de partida, y, como sus objetivos, se arman y se desarman, quedando la esencia del ser humano por encontrar la verdad de cada uno.

Las historias, compartidas también por la realizadora, una "sin papeles" con la cámara al hombro; forman un tejido de realidades muy diferentes que se encuentran recorriendo el mismo camino.

Experimentem amb l'art L'hora del dinar

La casa ens dóna la possibilitat d'oferir a l'espai E^{ART} d'Experimentem amb l'art, diferents accions al voltant del menjar, concretament la de **L'hora del dinar**.

L'hora del dinar, un dels espais-moments en la vida quotidiana de les persones, on es generen tot un seguit d'accions. Aquesta vegada serà un dinar compartit però sabem que no sempre és així; hi ha molta gent que menja sola o sol i que usualment dina en poc temps, o comparteix amb les imatges i els sons de la televisió, o davant d'un diari o d'un llibre.

Què comporta aquesta activitat? Anar a comprar els elements, allò que alimenta + els nostres sentits, que ens fa evolucionar física i mentalment i ens acostava a la resta de la gent. EL MENJAR. Concretament el dinar compartit, els elements seleccionats, el contacte amb els diferents gustos, colors, textures, qui els cuina i com els cuina. L'espai on es menja, els sons, els utensilis, com servim el menjar, la beguda, les xerrades que es generen, els intercanvis, la proximitat dels cossos.

L'activitat és en procés, en ell hi participaran diferents persones i artistes que exposaran i faran accions al voltant del dinar.

Marta Espinach "espai de tàrsit/16"

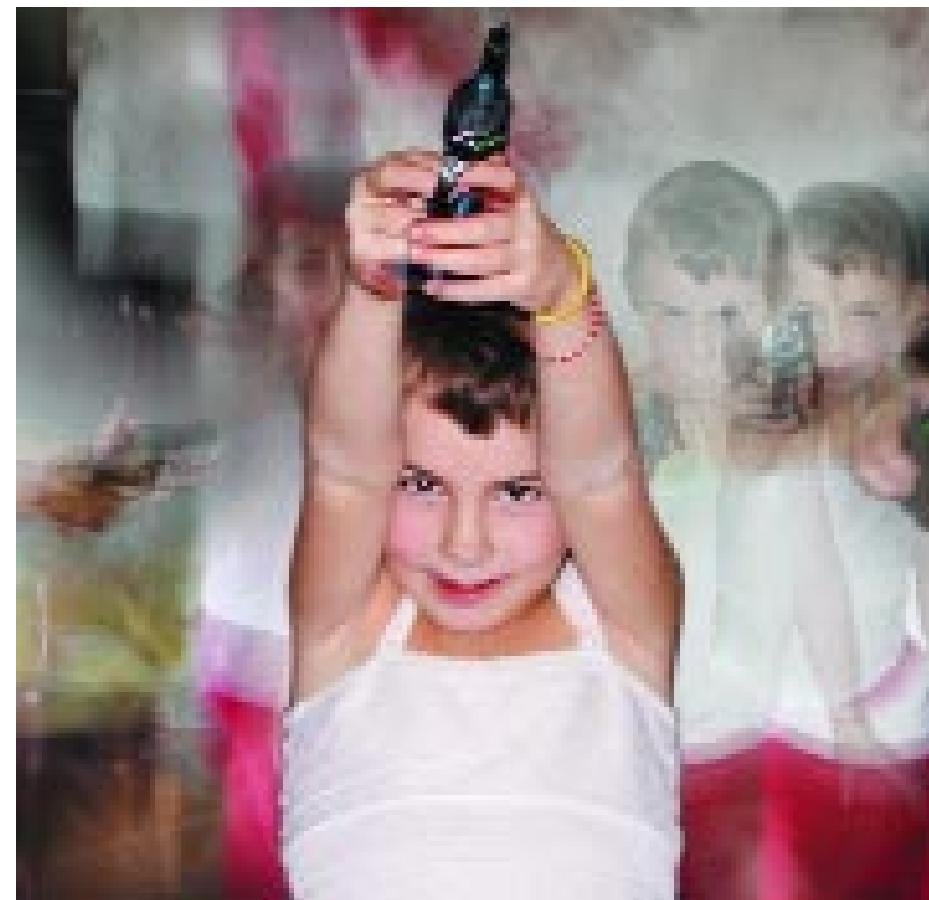

És un vídeo promocional d'una immobiliària fictícia (inaugurada a Can Felipa en el context de fòrum 2004) que oferta unes casetes impossibles, mostrant també la destrucció de llars necessària per a dur a terme aquests grans projectes urbanístics. Amb clau d'humor i lúdica consciència crítica (Saenz de Gorbea), preten reflexionar sobre com afecta la globalització econòmica als territoris en els quals habitem.

És una immobiliària fictícia que preten fer una reflexió sobre com afecta l'economia global virtualitzada, desterritorialitzada en els territoris local, en l'espai antropològic residencial de la nostra aldea global.

Usa l'apropiació dels codis mediàtics "El mensaje es el medio" (McLuhan) en un camuflatge sense mentida. Així, sota una mateixa marca es presenta amb variades escenificacions: obre oficines immobiliàries en diferents localitats, realitza campanyes de publicitat per a vendre accions...

Begoña Egurbide Infancia

La voz en off de una niña describe sus intereses y se interroga sobre la madre: Nada más incierto que la felicidad, nada más inseguro que los buenos momentos, preñados de la caducidad del instante. Sus recuerdos, cargados de emociones, transmiten la incertidumbre del desconocimiento y la necesidad del sentido.